

Stemningen mange Steder om. Navnlig blandt Smaafolk og ganske særligt blandt de fattige Fiskere nede i Lejet, som hidtil var forbleven ganske upaa-virkede af Egnens aandelige Rørelser, blev Mange stærkt optagne af denne besynderligt udseende Fremmede, der frivilligt hengav sit Liv til den Fattigdom og de Ydmygelser, til den Kummer og Vanære, hvorunder de selv sukkede . . . og som dog altid gik omkring med et Udtryk af dyb Lyksalighed, omgivet af en Forklarelsens Fred, der ligesom meddelte sig til Enhver, hvem hans milde Blik mødte.

„De skal vel for Resten hen og besøge samme Hr. Hansted,“ ytrede Frk. Katinka. „De og han var jo i sin Tid gode Bekendte.“

Væverens rødrandede Øjne skævede atter hen til hende med et opmærksomt iagttagende Blik.

„Aa, det kunde der vel ikke være nogen større Gavn ved, tror jeg. — Men hvad mon han ellers saadan gaar og tænker paa, mener Frøkenen?“

„Jeg véd saamænd ikke.“

„Mon han har Spekulationer med detteherre Vennemøde, som nu skal holdes her?“

„Jeg véd ikke.“

„Kaskesens han tænker paa at tale ved den Lejlighed?“